

Sygn. akt VIA Ca 1650/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA – Ewa Śniegocka

Sędzia SA – Urszula Wiercińska (spr.)

Sędzia SA – Irena Piotrowska

Protokolant – sekr. sądowy Agnieszka Janik

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko K. D.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 30 lipca 2012 r., sygn. akt III C 841/08

I oddala apelację;

II nie obciąża powódki obowiązkiem zwrotu na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego;

III nakazuje wypłacenie radcy prawnemu K. G. ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł oraz należny podatek VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI ACa 1650/12

UZASADNIENIE

Powódka A. K. po ostatecznym sformułowaniu powództwa wniosła o zasądzenie od K. D. kwoty 117.028 zł, na którą składały się: kwota 100.528 zł tytułem szkody poniesionej przez powódkę w związku z zaniżeniem przez pozwanego ceny przy sprzedaży nieruchomości położonych w P. gm. Z. i w G. gm. Z., kwota 16.500 zł, w tym 12.500 zł stanowiło wadium wpłacone przez powódkę i nierozliczone przez pozwanego i 4.000 zł stanowiło kwotę nierozliczonej przez pozwanego opłaty sądowej wpłaconej przez powódkę do sprawy I C 483/03 Sądu Okręgowego w Olsztynie (k. 614).

Pozwany K. D. wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 30 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo oraz postanowił o kosztach procesu.

Powyższy wyrok został oparty o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne.

W dniu 24 września 2001 r. A. K. zawarła z „Kancelarią radcy prawnego K. D.” w W. umowę o świadczenie pomocy prawnej na zasadach zlecenia. Pozwany jako zleceniobiorca zobowiązał się do świadczenia pomocy prawnej na rzecz powódki jako zleceniodawcy przez podjęcie działań i czynności mających na celu wykorzystanie uprawnień określonych w art. 212 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, tj. zaliczenia na poczet ceny sprzedaży lub opłat za użytkowanie wieczyste, nabywanych od Skarbu Państwa nieruchomości, wartości nieruchomości pozostawionych poza granicami kraju przez S. i M. B. w miejscowości M. przy ul. (...) (tzw. mienie zabużańskie). Wykorzystanie uprawnień mogło nastąpić przez przystąpienie do przetargu na sprzedaż nieruchomości Skarbu Państwa, nabycie takiej nieruchomości i doprowadzenie do zaliczenia na poczet ceny sprzedaży lub opłat za użytkowanie wieczyste wartości pozostawionych nieruchomości, lub też przez nabycie nieruchomości Skarbu Państwa w innym trybie niż wymieniony powyżej i doprowadzenie do zaliczenia na poczet ceny sprzedaży lub opłat za użytkowanie wieczyste wartości pozostawionych nieruchomości. Strony ustaliły, iż w razie pozytywnego załatwienia sprawy zleceniobiorca otrzyma wynagrodzenie stanowiące równowartość 25% ceny uzyskanej ze sprzedaży nieruchomości. Umowa została zawarta na czas określony do dnia 31 grudnia 2003 r. (k. 7-9).

W dniu 2 stycznia 2003 r. powódka udzieliła pozwanemu pełnomocnictwa notarialnego, upoważniając go do uczestniczenia: 1. w przetargach i rokowaniach na sprzedaż nieruchomości Skarbu Państwa, 2. nabywania nieruchomości Skarbu Państwa - na warunkach według uznania pełnomocnika, 3. składania oświadczeń o zaliczenie na poczet ceny lub opłat za użytkowanie wieczyste nieruchomości pozostawionych przez S. i M. B. poza obecnymi granicami Rzeczypospolitej Polskiej, 4. zbywania nabytych od Skarbu Państwa nieruchomości względnie użytkowania wieczystego gruntu – na warunkach według uznania pełnomocnika, 5. reprezentowania powódki przed wszelkimi osobami i instytucjami, 6. składania oświadczeń, wniosków, pism i podań, 7. wyjednywania dokumentów, 8. kwitowania i odbioru korespondencji, dokumentów oraz wszelkich należności mogących przypadać z jakiegokolwiek tytułu, 9. dokonywania wszelkich innych czynności jakie do realizacji tego pełnomocnictwa okażą się konieczne. Przy udzielaniu pełnomocnictwa powódka oświadczyła, iż w związku z treścią umowy zlecenia zawartej w listopadzie 2001 r. będącej podstawą tego pełnomocnictwa, zrzeka się prawa do odwołania pełnomocnictwa, a ponadto oświadczyła, że niniejsze pełnomocnictwo nie wygasa w razie jej śmierci (k. 11).

W dniu 10 lutego 2004 r. strony zawarły aneks do umowy z dnia 24 września 2001 r. o świadczenie pomocy prawnej na zasadach zlecenia, którym zmieniono okres obowiązywania umowy do dnia 31 grudnia 2008 r. oraz dodano w § 3 pkt „e” - w związku ze zleceniem zleceniobiorcy świadczenia pomocy prawnej zleceniodawca zobowiązuje się do - „do zwrotu poniesionych przez zleceniobiorcę kosztów uczestnictwa w postępowaniach przetargowych oraz do zwrotu zleceniobiorcy zasądzonych na rzecz zleceniodawcy kosztów postępowań sądowych” (k. 10).

Wyrokiem z dnia 15 grudnia 2003 r. Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie I C 1456/03, zobowiązał Agencję Nieruchomości Rolnych w W. do złożenia oświadczenia woli o przeniesieniu własności nieruchomości z obrębu P. o łącznej pow. 5,77 ha oraz nieruchomości z obrębu G. o pow. 13.4755 ha, 9,79 ha, 8,88 ha i 8,6885 ha (k. 25, k. 26).

W dniu 27 lipca 2007 r. pozwany K. D. działający w imieniu i na rzecz powódki A. K., na podstawie pełnomocnictwa z dnia 2 stycznia 2003 r., zawarł umowę przeniesienia własności nieruchomości położonej w miejscowości P. gmina Z. powiat (...), składającej się z działek o nr (...) o obszarze 5,77 ha oraz nieruchomości położonej w miejscowości G., gmina Z. powiat (...), składającej się z działek o nr (...) – o obszarze 40.8340 ha za łączną cenę 300.000 zł na rzecz W. S. (k. 21–24). Po dokonaniu sprzedaży nieruchomości pozwany zwrócił się do powódki pismem z dnia 2 sierpnia 2007 r. o wskazanie nr konta bankowego celem przelania kwoty 196.983 zł (k. 115). W odpowiedzi powódka w dniu 7 sierpnia 2007 r. wskazała nr konta bankowego, na które zostały przelane pieniądze (k. 117, k. 118, k.119).

W dniu 9 sierpnia 2007 r. pozwany przesłał do powódki pismo, w którym przedstawił rozliczenie kosztów poniesionych przez niego w związku z wykonaniem umowy (k. 120-121).

Sąd Okręgowy dopuścił i przeprowadził dowód z opinii biegłego ds. wyceny nieruchomości, celem określenia wartości nieruchomości położonych: w miejscowości P. gmina Z. powiat (...), składających się z działek nr (...) o łącznej pow. 5,77 ha oraz w miejscowości G., gmina Z. powiat (...), składających się z działek nr (...) o łącznym obszarze 40.8340 ha, na dzień ich sprzedaży przez pozwanego, tj. na dzień 27 lipca 2007 r., z uwzględnieniem, iż transakcja miała być natychmiastowa i gotówkowa (k. 155). Biegły dokonał wyceny nieruchomości położonych w G., gmina Z., ustalając wartość nieruchomości na kwotę 264.863 zł oraz nieruchomości położonej w P., gmina Z., ustalając wartość nieruchomości na kwotę 37.822,00 zł (k. 210–220, k. 237–254, opinia uzupełniająca k. 302).

W dniu 11 czerwca 2003 r. pozwany z konta jego i małżonki dokonał przelewu na rzecz Oddziału Terenowego Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa, wadium dotyczącego przetargu nieruchomości w Z. – P. i w Z. – G. w wysokości 18.500 zł (k. 325, k. 497).

Powódka ostatecznie domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty 100.528 zł tytułem odszkodowania, w związku ze szkodą, którą jej zdaniem poniosła, wobec zaniżenia przez pozwanego ceny przy sprzedaży nieruchomości położonych w P. gm. Z. i w G. gm. Z.. Pozwany, jak wynika z umowy z dnia 27 lipca 2007 r. przeniesienia własności powyższych nieruchomości, sprzedał nieruchomości za łączną cenę 300.000 zł (k. 21v). Biegły sądowy wycenił wartość nieruchomości w G. na dzień jej sprzedaży (27.07.2007 r.) na kwotę 264.863 zł (k. 211), natomiast wartość nieruchomości w P. na kwotę 37.822 zł (k. 238). Zatem łączna wartość ww nieruchomości według wyceny biegłego wynosiła 302.685 zł. W konsekwencji, zdaniem Sądu I instancji, nieuprawnione jest stanowisko o zaniżeniu ceny sprzedaży nieruchomości przez pozwanego. Należy również zwrócić uwagę na treść pełnomocnictwa, jakiego powódka udzieliła w dniu 2 stycznia 2003 r., zgodnie z którym pozwany był upoważniony m.in. do zbywania nabytych od Skarbu Państwa nieruchomości lub gruntów użytkowania wieczystego na warunkach według uznania pełnomocnika (§ 1 litera „d”).

W ocenie Sądu Okręgowego powódka nie wykazała, aby w wyniku transakcji przeprowadzonej przez pozwanego w dniu 27 lipca 2007 r. poniosła szkodę w wysokości 100.528 zł. Powódka nie udowodniła żadnym środkiem dowodnym, iż wartość nieruchomości w tamtym czasie kształtowała się na poziomie: 800.000 zł czy 650.000 zł. Powódka twierdziła, iż miała kupca na zakup nieruchomości za cenę 650.000 zł, jednak reprezentowana przez profesjonalnych pełnomocników procesowych nie przedstawiła żadnego dowodu na tę okoliczność. Same twierdzenia powódki, gdy pozwany zaprzecza takiej okoliczności (i gdy pozostali świadkowie przesłuchani w sprawie na ten temat nic nie podają), nie mogą stanowić dowodu w sprawie. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a zatem ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na powódce. Powódka nie udowodniła żądania odszkodowania w kwocie 100.528 zł i roszczenie w tym zakresie należało oddalić.

Oddaleniu podlegały również pozostałe żądania powódki, zasądzenia od kwoty 16.500 zł, w tym 12.500 zł miało stanowić wadium wpłacone przez powódkę i nierozliczone przez pozwanego oraz 4000 zł stanowiące nierozliczoną – niezwróconą przez pozwanego opłatę sądową wpłaconą przez powódkę do sprawy I C 483/03 Sądu Okręgowego w Olsztynie. Powódka twierdziła, iż przekazała te kwoty gotówką pozwanemu, jednak żadnych dokumentów: przelewów bankowych, czy pokwitowań, nie przedstawiła, twierdziła, że przekazywała pieniądze do rąk pozwanego bez pokwitowania. Zdaniem Sądu Okręgowego powyższe twierdzenia powódki nie mogą stanowić podstawy uwzględnienia jej roszczeń. Pozwany przedstawił dokument przelewu wadium w kwocie 18.500 zł i wynika z niego, że środki na wadium pochodziły z konta pozwanego i jego żony. Powódka twierdząc, że pieniądze na wadium czy też na opłatę sądową miała uzyskać z kredytów bankowych, nie przedstawiła również żadnego dokumentu umowy kredytowej z owego czasu. Zdaniem Sądu I instancji należało uznać, że powódka zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu (art. 6 k.c.), nie wykazała, że przekazała pozwanemu kwoty: 12.500 zł tytułem wadium i 4.000 zł tytułem opłaty sądowej.

Sąd Okręgowy pominął wnioski dowodowe zgłoszone przez powódkę w pismach procesowych z dnia 19 lipca 2012 r. (k. 600-601, k. 586-587), ponieważ nie miały one żadnego związku z rozpoznawaną sprawą.

Orzekając o kosztach postępowania, Sąd I instancji oparł się na treści art. 102 k.p.c. Na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – nakazano wypłacenie radcy prawnemu K. G. kwoty 3.600 zł + VAT jako wynagrodzenia z tytułu pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu.

Powyższy wyrok został zaskarżony w części oddalającej powództwo oraz zasądzającej wynagrodzenie na rzecz radcy prawnego z urzędu przez powódkę, która wniosła o zmianę orzeczenia przez zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kwoty 117.028 zł oraz nakazanie wypłacenia ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie r.pr. K. G. kwoty 7.200 zł + VAT tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu oraz o zasądzenie na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego i przyznanie pełnomocnikowi powódki wynagrodzenia według norm przepisanych za zastępstwo procesowe w postępowaniu odwoławczym sprawowane z urzędu wobec nie opłacenia tej pomocy prawnej. Zaskarżonemu wyrokowi powódka zarzuciła:

1) naruszenie art. 233 k.p.c. przez dokonanie przez Sąd Okręgowy ustaleń sprzecznych z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym przez ustalenie, że pozwany nie zaniżył ceny sprzedaży nieruchomości położonej w miejscowości P. gmina Z., podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że pozwany dokonał sprzedaży ww. nieruchomości po cenie niższej niż cena jaką mógłby uzyskać, gdyby umowę zlecenia wykonywał z należytą starannością,

2) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i racjonalnej oceny wydarzeń przez odmowę dania wiary zeznaniom powódki o znalezieniu klienta na zakup spornych nieruchomości za cenę 650.000 zł oraz o przekazaniu w gotówce pozwanemu kwoty 12.500 zł jako wadium oraz kwoty 4.000 zł stanowiącej opłatę sądową,

3) naruszenia § 15 pkt 1 w związku z § 4 ust. 2 i § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu przez nakazanie wypłaty ze Skarbu Państwa na rzecz r.pr. K. G. kwoty 3.600 zł podczas gdy Sąd powinien nakazać wypłatę z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu kwotą 7.200 zł.

W odpowiedzi pozwany wniosł o oddalenie apelacji i obciążenie powódki kosztami postępowania według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna. Sąd II instancji uznając trafność ustaleń faktycznych i słuszność oceny dowodów, dokonane przez Sąd Okręgowy, przyjmuje je za własne. Sformułowane przez skarżącą zarzuty są chybione.

Nie budzi wątpliwości, że strony postępowania zawarły w dniu 24 września 2001 r. umowę zlecenia, którą aneksowały w dniu 10 lutego 2004 r. (art. 734 k.c. i n.). Postanowienia umowy w sposób jednoznaczny określiły prawa i obowiązki obu stron, zleceniodawcy (powódki) oraz zleceniobiorcy (pozwanego), które Sąd I instancji, odwołując się do postanowień umowy, wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Źródłem roszczenia powódki o zapłatę kwoty 100.528 zł jest odpowiedzialność pozwanego za nienależyte wykonanie powierzonego zlecenia w zakresie - zbywania nabytych od Skarbu Państwa nieruchomości względnie użytkowania wieczystego gruntu, na warunkach według uznania pełnomocnika. Wykonując zlecenie pozwany działający w imieniu i na rzecz powódki, na podstawie pełnomocnictwa z dnia 2 stycznia 2003 r., zawarł w dniu 27 lipca 2007 r. umowę przeniesienia własności nieruchomości położonej w miejscowości P. gmina Z. powiat (...), składającej się z działek o nr (...) o obszarze 5,77 ha oraz nieruchomości położonej w miejscowości G. gmina Z. powiat (...), składającej się z działek o nr (...) o obszarze 40.8340 ha za łączną cenę 300.000 zł na rzecz W. S. (k. 21–24). Sprzeczność działania pozwanego z wymogami należytej staranności, zdaniem powódki, polega na zaniżeniu ceny sprzedaży wyżej wymienionych

nieruchomości o kwotę 100.528 zł. Wskazać zatem należy, że przesłanki odpowiedzialności przyjmującego zlecenie za nienależyte wykonanie zobowiązania, jak i rozkład ciężaru dowodu, podlegają regule ogólnej z art. 471 k.c. W myśl zaś reguły dowodowej wynikającej z art. 6 k.c. dochodzenie przez wierzyciela roszczenia odszkodowawczego wymaga, aby wykazał on w procesie okoliczności, z których wywodzi skutki prawne dla siebie korzystne. W konsekwencji należy przyjąć, że to wierzyciel powinien wykazać istnienie zobowiązania, w tym jego treść wyznaczającą właściwe zachowanie się dłużnika (1), fakt jego nienależytego wykonania (2) oraz szkodę jaka z tego wynikała (3). Treść zobowiązania wyznaczająca właściwe zachowanie się dłużnika (pозwanego) wynika z reguł ogólnych wykonywania zlecenia oraz z postanowień umowy stron. Przy wykonywaniu umowy zlecenia na pozwanym ciążyła powinność dołożenia należytej staranności, której elementem, przy wykonaniu zlecenia w zakresie zbywania nabytych od Skarbu Państwa nieruchomości względnie użytkowania wieczystego gruntu, na warunkach według uznania pełnomocnika, było uzyskanie ceny sprzedaży odpowiadającej wartości nieruchomości, przy uwzględnieniu okoliczności, że celem powódki była sprzedaż nieruchomości położonych w P. i G. gminie Z. w krótkim terminie. Nie budzi wątpliwości, że uprawnienie zleceniobiorcy do „zbycia nieruchomości na warunkach według uznania pełnomocnika”, nie zwalnia zleceniobiorcy od działania z należyłą starannością.

Wykazaniu okoliczności nienależytego wykonania zlecenia miał służyć zawnioskowany przez stronę powodową dowód z opinii biegłego do spraw wyceny nieruchomości, w celu określenia wartości nieruchomości położonych w P. i G. gminie Z., będących przedmiotem umowy przeniesienia własności zawartej w dniu 27 lipca 2007 r. przez pozwanego w imieniu i na rzecz powódki. Sąd I instancji dopuścił i przeprowadził zgłoszony dowód (k. 155). Należy zauważyć, że opinie biegłych podlegają, jak inne dowody ocenie na podstawie art. 233 § 1 k.p.c. Kryteriami tej oceny są: zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stanowczość wyrażonych w niej wniosków (por. postan. SN z dn. 7.11.2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001/4/64). Stosując powyższe kryteria, Sąd II instancji podziela stanowisko Sądu Okręgowego, iż opinia biegłego sądowego B. M. wraz z opinią uzupełniającą, złożone w sprawie, są w pełni wiarygodne, co do faktów będących ich przedmiotem. Skarżąca w żaden sposób nie podjęła polemiki z wnioskami opinii biegłych. Ponadto biegły sądowy w opinii uzupełniającej (k. 302) ponownie wyjaśnił zasady wyboru transakcji do zastosowania m.in. metody porównawczej. Opinia została zatem sporządzona przez biegłego, zgodnie z zasadami wykonywania operatów szacunkowych (właściwa podstawa teoretyczna opinii i odpowiednia wiedza biegłego), jest jednoznaczna w swoich wnioskach - wartość nieruchomości w G. na dzień jej sprzedaży (27.07.2007 r.) wynosiła 264.863 zł, zaś wartość nieruchomości w P. (również na dzień sprzedaży 27.07.2007 r.) wynosiła 37.822 zł (k. 238), tym samym łączna wartość wymienionych nieruchomości to kwota 302.685 zł. Pozwany wykonując zlecenie, działając w imieniu i na rzecz powódki, na podstawie pełnomocnictwa z dnia 2 stycznia 2003 r., zawarł w dniu 27 lipca 2007 r. umowę przeniesienia własności nieruchomości położonej w miejscowości P. gmina Z., składającej się z działek o nr (...) o obszarze 5,77 ha oraz nieruchomości położonej w miejscowości G. gmina Z., składającej się z działek o nr (...) o obszarze 40.8340 ha za łączną cenę 300.000 zł (k. 21–24). Tym samym uprawnionym jest wniosek, że pozwany wykonał umowę zlecenia, w zakresie zbywania nabytych od Skarbu Państwa nieruchomości względnie użytkowania wieczystego gruntu, z dochowaniem należytej staranności (tj. cena uzyskana ze sprzedaży ww nieruchomości odpowiada ich wartości z dnia dokonania transakcji) i w konsekwencji nie można mu przypisać odpowiedzialności za nienależyte wykonanie umowy.

Skarżąca kwestionując uzyskaną przez pozwanego cenę sprzedaży, twierdziła (co stanowi m.in. podstawę kolejnego zarzuty sformułowanego w apelacji), że znalazła nabywcę na wyżej wymienione nieruchomości za kwotę 650.000 zł. Sąd I instancji uznał twierdzenie powódki za nieudowodnione. Wskazać zatem należy, że każde twierdzenie strony powinno być poparte dowodami. Kwestią o zasadniczym znaczeniu dla tego elementu sprawy jest stwierdzenie, że wobec zmiany od dnia 1 lipca 1996 r. przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń strony i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) – por. wyrok SN z dn. 17.12.1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76. Kontrydiktoryjność procesu cywilnego nakłada zatem na

strony obowiązek aktywności dowodowej, ograniczając aktywność sądu do szczególnych sytuacji procesowych. W rozpoznawanej sprawie taka wyjątkowa sytuacja nie zaistniała. Powódka była reprezentowana przez radcę prawnego, zatem poszukiwanie i dopuszczanie dowodów z urzędu byłoby wyręceniem strony zastępowanej przez profesjonalistę, a więc podmiot znający reguły prowadzenia procesu cywilnego. Na stronie powodowej spoczywał więc obowiązek wykazania za pomocą środków dopuszczalnych według przepisów kodeksu postępowania cywilnego jako dowody, że zaistniał powoływany przez powódkę fakt możliwości sprzedaży przedmiotowych nieruchomości za kwotę 650.000 zł. Powódka nie zgłosiła żadnego dowodu, który prowadziłby do wykazania prawdziwości jej twierdzenia o powyższym fakcie. Tym samym Sąd I instancji prawidłowo zastosował reguły oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z art. 233 § 1 k.p.c. (poprawność logiczną, doświadczenie życiowe oraz prawdopodobieństwo wersji) i uznał, że brak podstaw do ustalenia jako elementu stanu faktycznego sprawy okoliczności, że skarżąca znalazła nabywcę przedmiotowych nieruchomości za kwotę 650.000 zł.

Powyższe rozważania Sądu Apelacyjnego pozostają aktualne w przedmiocie twierdzeń powódki o przekazaniu pozwanemu kwoty 12.500 zł, tytułem wpłaty wadium oraz kwoty 4.000 zł tytułem opłaty sądowej do sprawy I C 483/03 prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Olsztynie. Powódka żąda zasądzenia wymienionych kwot, jako nierozliczonych przez pozwanego. Sąd Okręgowy oddalając roszczenie w tej części, wyjaśnił, że powódka nie udowodniła, że przekazała pozwanemu łącznie kwotę 16.500 zł. Nie powtarzając zatem wywodów dotyczących zagadnień ciężaru dowodu oraz kontradiktoryjności procesu cywilnego, wskazał jedynie należy, że na stronie powodowej spoczywał obowiązek wykazania za pomocą środków dopuszczalnych według przepisów kodeksu postępowania cywilnego jako dowody, że zaistniał powoływany przez powódkę fakt przekazania (jak twierdziła skarżąca - gotówką) obu kwot, tj. 12.500 zł i 4.000 zł. Powódka nie zgłosiła żadnego dowodu, który prowadziłby do wykazania prawdziwości jej twierdzenia o powyższym fakcie. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku trafnie wskazał przykładowy kierunek dowodzenia zaistnienia faktu. Ponadto przeciwstawił twierdzeniom powódki dowód niweczący jej twierdzenie o wpłaceniu kwoty tytułem wadium, tj. przelew, którego pozwany dokonał w dniu 11 czerwca 2003 r. z konta jego i małżonki na rzecz Oddziału Terenowego Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa, tytułem wadium dotyczącego przetargu nieruchomości w Z. – P. i w Z. – G. w wysokości 18.500 zł (k. 325). W konsekwencji prawidłowa jest ocena wiarygodności oraz mocy dowodów dokonana przez Sąd I instancji na podstawie art. 233 § 1 k.p.c. (tj. z uwzględnieniem poprawności logicznej, doświadczenia życiowego oraz prawdopodobieństwa wersji) i wniosek, że brak podstaw do ustalenia jako elementu stanu faktycznego sprawy okoliczności, że skarżąca przekazała pozwanemu łącznie kwotę 16.500 zł.

Ponadto, wbrew twierdzeniom skarżącej, Sąd I uwzględniając ostatecznie sprecyzowane powództwo o zapłatę, poprawnie zastosował § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu i nakazał wypłacenie radcy prawnemu K. G. kwoty 3.600 zł + VAT tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powódce z urzędu.

Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania odwoławczego postanowiono stosownie do treści art. 102 k.p.c.